

popis patentu zejména popsati vynález tak jasně, zřetelně a úplně, by podle něho znalci mohli vynálezu užívat. Oba slyšení znalci podali obsáhlé posudky, které se diametrálně rozcházel, takže mohlo býti uvažováno, zda by nemělo býti postupováno ve smyslu § 362, druhý odstavec c. ř. s., jmenovitě, zda by nemělo býti vyžádáno dobré zdání patentového úřadu (§ 33 pat. zák.). To však jest ponecháno volnému uvážení soudu (§ 362, druhý odstavec c. ř. s. slovo »může« a § 272 c. ř. s.). Jestliže tedy soud shledá i při různých posudcích dobrozdání jednoho z obou znalců za přesvědčivější a přikloní se k jeho posudku, jest to výsledek hodnocení důkazu, jemuž nelze v dovolání odporovati (§ 503 c. ř. s.). V souzeném případě vzaly nižší soudy za základ svého rozhodnutí posudek znalce ing. Václava L-a. Prvý soud sice obecně neodůvodnil, proč pokládá posudek tohoto znalce za spolehlivější, avšak v podstatných jednotlivostech obírá se oběma posudky, staví je proti sobě a přidává se k onomu znalce ing. L-a s odůvodněním, proč tak činí. Odvolací soud si osvojil všechna skutková zjištění soudu první stolice i z nich čerpané závěry. Dovolání z valné části brojí proti těmto zjištěním, snažíc se uplatnit jiné závěry na podkladě posudku druhého znalce prof. Dr. Jindřicha W-a. Tím opět zasahá nedovoleně (§ 503 c. ř. s.) do ocenění důkazů odvolacím soudem a, pokud na tomto základě dospívá k odchýlným závěrům právním, neprovádí dovolací důvod dle č. 4 § 503 c. ř. s. po zákonu (§ 506 c. ř. s.).

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně. Opíraje se o zjištění soudu procesního, jež převzal, zejména o posudek znalce ing. L-a, dospěl odvolací soud ke správnému závěru, že nemůže býti řeči o zásahu do patentu žalobcova. Nižší soudy nevyhnuly se ani otázce t. zv. kombinačních vynálezů, avšak dospěly v té příčině k přesvědčení, že v souzeném případě o takový vynález nešlo, pokud se týče, že podle patentního spisu zvláštní výsledek chráněn nebyl, a pokud jde o význačné znaky žalobcova patentu, které jest pokládati za chráněné, že se jim nedostává novosti (§ 1 pat. zák.). Tento právní názor není v rozporu se zjištěními nižších soudů, která, jak již naznačeno, nepodléhají přezkumu soudu dovolacího.

Čís. 13705.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

I ve věcech pracovních jest strana vyloučena v odvolacím řízení (§ 33 zákona) s přednesem, jež, nedostavivši se k líčení, zameškala v první stolici.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, Rv I 825/34.)

Žalobě o zaplacení 1.140 Kč pracovní soud vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Z protokolu o ústním jednání před prvním soudem ze dne 1. srpna 1933 je zřejmo, že se žalovaný k tomuto jednání nedostavil, a dostavivši

se žalobkyně navrhla, by byl vynesena rozsudek pro zmeškání podle § 399 c. ř. s. Důsledkem toho byl žalovaný z dalšího přednesu skutkového a důkazního vyloučen. Následky zmeškání roku v první stolici sahají však i do druhé stolice a zmešková strana nemůže již dohoniti, co v první stolici promeškala. Opačný výklad nelze ani vyvozovati z ustanovení § 33 zák. č. 131/1931, podle něhož se v pracovních sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč projednává věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání, a to obdobně podle ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Vždyť tu nejde o žalobu, nýbrž o odvolání a soud druhé stolice má vydati rozhodnutí jako soud odvolací. Kdyby bylo lze nehledíc k zásadám §§ 399 a 442 c. ř. s., přes nastavší preklusi činiti nové přednesy, odporovalo by to nejen duchu oněch ustanovení zákona, nýbrž vedlo by to i k průtahům rozepře a odporovalo by to tedy požadavkům urychleného řízení v pracovních sporech (§ 19 a 24 jedn. ř. pro pracovní soudy čís. 216/1931 sb. z. a n.) a činilo by vlastně, aspoň z části, zbytečným jednání v první stolici, neboť strany, místo, by jednaly před pracovním soudem, mohly by si přednes procesní látky vyhraditi teprve až k odvolacímu řízení (sb. n. s. čís. 13109). Jest tedy opodstatněna dovolatelčina výtká, že odvolací soud v tomto případě neměl přihlížeti k novotám žalovaným teprve v odvolání předneseným a že neměl o nich prováděti důkazy a na jejich podkladě učiniti skutková zjištění. Výtká není sice odůvodněna s hlediska důvodu č. 4 § 503 c. ř. s., avšak z důvodu č. 3, jež dovolatelka aspoň obsahově uplatňuje. Tato okolnost týkala se podstaty věci, neboť spor byl právně posuzován na tomto novém závadném podkladě.

Čís. 13706.

Odklad exekuční dražby proti nezaměstnaným (zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n.).

Úpadce jest oprávněn k návrhu na odklad exekuční dražby podle § 1 zákona a k rekursu proti zamítnutí tohoto návrhu.

Zákaz exekučního prodeje věcí, stanovený v odstavcích prvním a druhém § 1 zákona, nevztahuje se na věci náležející do konkursní podstaty v konkursním řízení, jež zůstalo podle § 1 odst. 3 cit. zákona nedotčeno.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R II 300/34.)

Dlužník, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek, navrhl odklad nucené dražby nemovitosti, odůvodňuje to předpisem § 1 (2) zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu o dlužníkovu návrhu rozhodl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Úpadce je sice pokládán za oprávněn k návrhu na odklad exekuční dražby podle § 1 zák. č. 34/34 sb. z. a n. a k rekursu proti zamítnutí